Cunoasterea este Adevarata Imagine a Mortii

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1724270269

ISBN-10: 1724270265

SORIN CERIN

- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -

-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

77. Propria noastră Moarte moare odată cu Trupul Durerilor

1) Calvarul

Îngeri de Vise,
decapitați,
de Iluziile Vieții și Morții,
în Catedralele Supliciilor,
își varsă Sângele Nemuririi,
ce țâșnește,
din Iubirea rănită,
care încă mai crede,
în Gloria Zorilor,
 de Lumină Divină,
ce vor veni,
pe pământul Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am întrupat Durerea,
pentru a Cunoaște,
adevărata Imagine a Morții,
care ne hrănește Orgoliile,
de a ne înfrunta,
 fiecare dintre noi,
Calvarul,
 acestei Lumi de Apoi,

răzbunându-ne,
pe propriul nostru Sine,
ce nu mai este demult,
de partea Statuilor Vivante,
pe care le reprezentăm cu măiestrie,
la orele de religie ale Disperării.

2) Dansurile de Plumb ale Iluziilor Vieții și Morții

Porți deschise spre Nicăieri,
își țin lacătele ruginite,
ale Regăsirii în Amărăciune,
drept medalioane,
la gâturile Cântecelor de Lebede,
din Dansurile de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe scena cărora,
ne săvârșim Baletul Durerii,
în aplauzele Disperărilor,
care ne roagă să repetăm,
de fiecare dată,
scena saltului în Prăpastia,
fără de început și sfârșit,
a Absurdului,
al cărei act final,
ridică întreaga sală de spectacole,
a Lumii de Apoi,
în picioarele de lut,
ale Întrupărilor noastre,
care se sfărâmă,
odată cu Cimitirele Zorilor,
unde ne moare Moartea,
odată cu noi.

3) Te caut Disperare

Te caut,
Disperare,
ca să mă ajuți,
să-mi aflu Mântuirea de mine însumi,
pe străzile fără nume ale Durerilor,
pe care sunt condamnat să le ispășesc,
de către Destinul,
acestei Lumi de Apoi,
ce mi-a confiscat Eternitatea Clipei,
de la pieptul Viselor Iubirii mele,
aruncând-o,
în abisurile reci și tenebroase,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostesc,
Singurătății,
ce nu vrea să mă părăsească,
fiind unica care mă iubește,
cu sinceritate,
și-mi promite că va fi alături de mine,
pentru a nu fi singur,
până la sfârșitul,
acestei Iluzii a Vieții,
ce va aparține la final,

Nimănui.

4) Zborul către Moarte al Cunoașterii

Aripi de Vise,
ce-abia își mai pot duce,
Lacrimile de Plumb,
în zborul către Moarte,
al Cunoașterii,
ce agonizează,
pe umerii Orizonturilor de Foc,
ale Amintirilor din Viitor,
care ne mistuie de dor,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce-și caută disperat Instinctul,
care-i căzuse din mâna Destinului,
în Abisurile fără de sfârșit,
ale Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții.

5) Icoanele Lacrimilor de Plumb

Ne închinăm,
la Altarele Durerii,
pentru Gloria Disperării,
pe care să o purtăm,
pe brațele Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
ca să slăvim,
Iluziile Vieții și Morții,
cu obediența rugăciunilor noastre,
către Icoanele Lacrimilor de Plumb,
ale Deșertăciunilor,
al căror Zâmbet ne îngheață,
până și Cimitirele de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas de rostit,
prin venele Zilelor fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
suntem obligați să ne ducem,
Iubirea.

6) Trebuie să o traversăm împreună cu Disperarea

Nasturi de Vise,
ne închid cămășile,
Iluziilor Vieții și Morții,
până la gâtul cântecului de lebădă,
al Destinului,
înfrigurat,
de Cimitirele de Cuvinte,
rostite de buzele,
Non-Sensurilor Existenței,
Durerii,
Zilelor noastre fără adăpost,
ce nu pot fi însănătoșite,
de Nimeni,
în afară de Moartea,
care ne așteaptă zâmbitoare,
la celălalt capăt al Zebrei,
Binelui și Răului,
pe care trebuie să o traversăm,
împreună cu Disperarea.

7) Destinele orbirii noastre

Raze de Speranțe,
răstignite pe Norii Durerii,
din abisurile Lacrimilor de Plumb,
ale Cerului pustiu,
din Inimile de Vânt,
ale Non-Sensurilor Existenței,
brăzdate arareori,
doar de Cimitire de Cuvinte,
rostite de Flăcările reci și surde,
ale Uitării,
ce hrănesc Iluziile Vieții și Morții,
pe care plutesc în derivă,
Destinele orbirii noastre,
însoțite de Ochii Viselor rătăcite,
prin care vedem,
această Lume de Apoi,
a Disperării,
în toate culorile pastelate,
ale Absurdului.

8) Crezând în zadar

Flamuri de Vise,
își flutură Disperarea,
smulgând din piepturile,
 Inimilor de Plumb,
 ale Destinelor,
rădăcinile uscate,
 ale Fericirii noastre,
crezând în zadar,
că le vor planta,
 în solul fertil,
 al Pustiurilor,
 Non-Sensurilor Existenței,
de unde vor răsări,
Iluzii ale Vieții și Morții,
care ne vor permite să evadăm,
dincolo de noi înșine,
ținându-ne de mâinile fierbinți,
 ale Iubirii,
Fericirea.

9) Moartea a cărei Moarte va muri odată cu noi

Viscolește năprasnic,
cu ninsori de Suflete,
peste pustiurile necuprinse,
ale Inimilor de Vânt,
înghețate,
pe la colțurile Privirilor transparente,
ale Frigului pătrunzător,
din Cuvintele de Plumb,
pe care ni le adresează Destinele,
pe maidanele atâtor Înțelesuri,
care se pierd,
sub Pașii tulburi,
ai Orioznturilor de ceară,
care ni se topesc,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Disperărilor,
de a nu reuși să ne traversăm,
Durerile,
până în brațele izbăvitoare,

ale Morții,
care are și ea Moartea,
a cărei Moarte,
va muri odată cu noi,
transformându-se în Viață Veșnică,
pentru noi cei atât de înstrăinați,
de propriul Sine.

10) Ale căror protagoniști suntem

Durerea ne-a legat Disperarea,
de vâltoarea,
Zilelor fără adăpost,
care ne îneacă Eternitățile de Clipe,
în malaxorul Timpului,
lacom și crud,
al Non-Sensurilor Existenței,
în brațele cărora suntem adormiți,
de Moarte,
pe patul tare și incomod,
al Destinului,
căruia i se oferă să vizioneze,
doar filmele de coșmar,
ale căror protagoniști suntem,
atunci când interpretăm,
rolurile de Statui Vivante ale Absurdului,
în care abia mai putem să ne cărăm,
recuzita grea și sfidătoare,
a Lacrimilor de Plumb,
pe care trebuie să le îmbrăcăm,
cu Privirile noastre,
pierdute spre Nicăieri.

11) Dioptrii

Oricâte dioptrii ne-am pune,
la ochelarii de vedere ai Viselor,
tot nu vom reuși,
să ne revedem vreodată,
Amintirile din Viitor,
ce ne-au fost șterse,
din Abisurile Sufletelor noastre,
de cârpele umede și reci,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne înlătură,
tot praful Stelelor Căzătoare,
ale Sentimentelor,
ce ne răscolește,
Inima de Pustiu,
a Eternității Clipei noastre.

12) Moartea izbăvitoare de propriul Sine

Răsărituri de Plumb,
ne strivesc Visele,
cu Pașii grei,
ai Zilelor fără adăpost,
ce se ascund,
prin Inimile de Vânt,
ale Morții,
care-și așteaptă alături de noi,
Moartea izbăvitoare,
de propriul Sine,
răstignit pe Lacrimile Disperării,
care ni se scurg,
prin Ridurile adânci,
ale Zodiei Rătăcirilor,
direct în Oceanul Durerii,
Non-Sensurilor Existenței.

13) Ne-am născut pe acest Tărâm al Morții

Ne-am născut,
pe acest Tărâm al Morții,
căruia îi suntem datori,
cu Durerea și Disperarea,
Eternităților noastre de Clipe,
ce ne sunt ucise,
pentru ca Destinele,
să-și aducă Jertfa de Sine,
Non-Sensurilor Existenței,
ce hrănește Orgoliile nemăsurate,
ale Iluziilor Fericirii,
unui Dumnezeu,
ale cărui Greșeli ale Creației,
ne-au îmbrăcat,
cu mantia Păcatelor Originare,
care să ne apere de Iubirea,
Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient,
ce așteaptă alături de noi,

să ne moară Moartea,
și odată cu aceasta,
să fim eliberați,
din închisoarea,
acestei Lumi de Apoi,
a Absurdului.

14) Pe seceta asta care s-a abătut

Faleze de Gânduri,
se surpă,
în valurile isterice ale Orgoliilor,
atâtor Destine,
ce par ale Nimănui,
care au decis să ne călăuzească,
numai spre Moartea,
a cărei moarte,
nu ne spune Nimeni,
dacă va muri odată,
cu întreaga Lume de Apoi,
pe care abia ne-am târât,
Sărăcia,
de noi înșine,
scufundându-ne,
în mocirla Disperării,
care ne servea,
din Sângele pustiu al Răsăriturilor,
cu Dureri din belșug,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
se întrebau mirate,
de unde au reușit să ni le procure,
pe seceta asta care s-a abătut,

peste Cimitirele noastre de Cuvinte.

15) Pe nările Drogurilor Uitării

Lacrimile de Vânt,
ale Pustiurilor de Inimi,
poartă Armuri de Plumb,
atunci când călăresc,
Orizonturile de gheață,
ale cănilor de pustiu,
din care ne bem,
Iluziile Vieții și Morții,
ce tremură și ele de frig,
pe buzele încremenite ale Cuvintelor,
decojind semințele Eternităților de Clipe,
ale căror resturi sunt aruncate,
peste stelele căzătoare,
ale Iubirilor,
al căror praf,
este tras adânc,
pe nările Drogurilor Uitării,
de către Non-Sensurile Existenței.

16) Să nu putem fi niciodată alături de propriul Sine

Remușcări otrăvitoare,
se zvârcolesc rătăcite,
pe străzile desfundate,
ale Gândurilor încremenite,
la Picioarele de Plumb,
ale Inimilor de Pustiu,
răstignite pe cântecul de lebădă,
al Timpului,
tot mai abătut și obosit,
de Muncile chinuitoare,
din Privirile descompuse,
ale Abatoarelor de Clipe,
ce-și pierd Eternitățile,
violate de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
al Răzbunării,
care ne-a dat Iluziile Vieții și Morții,
pentru ca noi,

să nu putem fi niciodată,
alături de propriul Sine,
de unde Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ne-ar putea ajuta să evadăm,
dincolo de această Lume de Apoi.

17) În drumul lor spre Moartea care și-ar dori să moară

Lacrimi de pustiu,
obosite și abătute,
se preling peste Privirile de Vânt,
spulberate spre Nicăieri,
ale Cimitirelor de Gânduri,
în care ne înmormântăm,
Eternitățile de Clipe,
în fiecare Moment,
al Zilelor fără adăpost,
în care ni se preling Destinele,
în drumul lor spre Moartea,
care și-ar dori să moară,
odată cu noi,
conștientă că rătăcește,
pe același sânge descompus,
care se scurge prin venele noastre,
odată cu Disperarea și Durerea,
acestei Lumi de Apoi,
care-i aparține întru totul,
fiind născută din Greșeala Creației,
Păcatelor Originare,
ale Lui Dumnezeu.

18) Pentru a nu descoperi că Moartea moare odată cu noi

Florile Amintirilor din Viitor,
se usucă uitate,
prin Ghivecele părăsite,
de Lacrimile Iubirii,
fără de care,
Țărâna Întrupării,
care le-a dat Simțire,
s-a transformat,
în Piatra Amară a Disperării,
din care trebuie să ne sculptăm,
Privirile Absurdului,
după chipul schimonosit al Durerii,
acestei Lumi de Apoi,
a Morții,
ale cărei Non-Sensuri Existențiale,
ne lasă să credem în Iluzia Vieții,
pentru a nu descoperi,
că Moartea moare odată cu noi,
moment în care vom fi eliberați,

din strânsoarea Deșertăciunii,
pentru a ne lua zborul,
spre Steaua Nemuririi,
din care am căzut,
în această Existență.

19) Ruinele pereților de Sentimente

Lacrimi de Cer,
înecate-n Zorii Nimănui,
plutesc pe Plumbul istovit,
al Norilor de Gânduri,
din Privirile tot mai răstignite,
pe Orizonturile grele și triste,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care ne strivesc cu rătăcirea lor,
până și ruinele pereților,
de Sentimente,
ale Zilelor fără adăpost,
ce locuiesc adesea,
prin Cimitirele noastre de Cuvinte,
tot mai reci și indiferente.

20) Al Sfinților Iluziilor Vieții și Morții

Câte stele căzătoare,
vor mai locui,
în Zilele noastre fără adăpost,
până când ne vom regăsi,
Eternitatea de Clipă pierdută,
pe Cerurile Inimilor de Pustiu,
ale acestei Lumi de Apoi?,
greșită de un Dumnezeu,
răzbunător și lacom,
să fie un abator de Iubiri,
care produce pe banda rulantă,
a Disperărilor,
Dureri de toate mărimile,
astfel încât să poată satisface orice gust,
oricât ar fi el de excentric,
al Sfinților Iluziilor Vieții și Morții,
din Paradisul pe care-l întreținem,
cu Infernul din noi înșine.

21) Strivit de Nesfârșirea Cunoașterii

Fulgere de Înțelesuri,
luminează Cerul Cuvintelor,
strivit de Nesfârșirea,
Cunoașterii,
pe aripile căreia,
zboară Gândurile de Plumb,
mistuite de Timpul răzbunător,
al Patimilor turnate în cănile de pustiu,
ale Disperărilor,
pe care le sorbim,
cu fiecare înghițitură de Moarte,
ce moare odată cu noi,
până la țărmul Vieții Veșnice,
pe care ne-o va îmbrățișa Ființa.

22) Va muri odată cu țărâna întrupării în Durere și Disperare

Zbor de Lumină Divină,
care respiri prin Aripile de Înger,
ale Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
din care Fericirea,
 își face Totem de Nesfârșire,
amestecând în amalgamul Nemuririi,
Ochii de Cer ai Viselor tale,
cu Înălțimile Cuvintelor
pe care le vom urca,
până când vom lăsa,
 undeva în depărtare,
stelele căzătoare,
 ale Lacrimilor de Plumb,
care ne apăsau,
undeva-cândva,
Ființa,
 ce nu ar fi trebuit să cunoască vreodată,
noțiunea Morții,
întrucât Moartea este o Iluzie,
 ce va muri odată cu țărâna întrupării,

în Durere și Disperare.

23) Dintre Ființă și Neființă

Urme de Cer,
pătează cu sinceritatea lor,
Norii Iluziilor Vieții și Morții,
ce-și duc pe Inimile de Vânt,
Disperarea și Durerea,
Compromisurilor,
dintre Ființă și Neființă,
ce încep să ne apese,
Gândurile care au început,
să plouă cu Cimitire de Cuvinte,
ale căror stropi se preling,
reci și indiferenți,
pe ferestrele prăfuite cu stele căzătoare,
ale Zilelor fără adăpost,
sub streașinile cărora ne stau Visele,
ce au prins mucegai,
de la umezeala,
Lacrimilor de Plumb ale Orizonturilor.

24) Pași de Ceară

La naștere,
Destinul,
ne-a fost încălțat,
cu Pași de Ceară,
care se vor topi,
odată cu Eternitățile de Clipe ucise,
până când va ajunge să meargă,
doar în genunchii Înțelesurilor,
unor Cimitire de Cuvinte,
pe care-i va atârna,
de ramele Icoanelor Disperării,
ce ne privesc în adâncurile Durerii,
cu Ochii de Plumb,
ai Absurdului,
acestei Lumi de Apoi,
care se va dovedi a fi a Nimănui,
odată ce Moartea va muri,
împreună cu identitatea noastră de acum,
lăsând Viața Veșnică să inunde,
cu razele Luminii Divine,
Nemurirea,
pe care vom pluti,
spre noi Orizonturi ale Ființei.

25) Pretind că se pot împlini numai prin Moarte

Cascade de Întrebări,
rup zăgazurile Condiției Umane,
la tălpile căreia am fost aruncați,
de Non-Sensurile Existenței,
pentru a duce,
Durerea și Disperarea,
Cunoașterii,
pe umerii vlăguiți de Patimile,
Iluziilor Vieții și Morții,
la care trebuie să ne închinăm,
Neputința de a ne împotrivi,
să fim,
Statuile Vivante ale Absurdului,
unor Destine,
ale Nimănui,
care pretind,
că se pot împlini,
numai prin Moarte.

26) La Icoanele Mustrărilor de Conștiință

Gardurile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
au fost sărite,
 de Gândurile îngenuncheate,
 la Icoanele Mustrărilor de Conștiință,
 ale Non-Sensurilor Existenței,
pentru a nu se împlini Destinul,
care mizează,
 pe Iluziile Vieții și Morții,
atât de disperate,
de a nu ne pierde,
Durerea,
 necesară Paradisului,
 unor Divinități străine de noi,
încât ne vor strivi,
cu bocancii grei ai Disperării,
orice Încercare de a ne regăsi,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care a rămas,
o firimitură din identitatea noastră,
de dincolo de această Lume de Apoi,
a Infernului Absurd.

27) Sub Cerul liber al Durerii

Lanțuri de Cuvinte,
grele și ruginite,
abia se urnesc,
pentru a fi târâte,
pe cimentul rece și umed,
al Lacrimilor de Plumb,
care se preling în șiroaie,
pe obrajii Cântecului de Lebădă,
al Iluziilor Fericirii,
care se îneacă,
tocmai la malul,
Morții salvatoare de noi înșine,
când până și Zielele fără adăpost,
au început să creadă,
că nu vor mai dormi,
sub Cerul liber,
al Durerii.

28) Cunoașterea este adevărata Imagine a Morții

Este atât de mult Întuneric,
prin Gândurile de ceară,
ale acestei Lumi de Apoi,
încât stelele căzătoare,
strălucesc a Viață,
alături de Durere,
mai mult decât Fericirea,
care își dă ultima suflare,
pe Orizonturile de Plumb,
ale Privirilor descompuse,
de Timpul Nimănui,
plecat în Noaptea Clepsidrelor,
sparte de Furtunile Disperării,
în cioburile tăioase,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
să vâneze Eternități de Clipe,
pentru masa copioasă,
a Non-Sensurilor Existenței,
deoarece Cunoașterea,
este adevărata Imagine a Morții,
care ne manipulează,
prin Iluziile acestei Lumi de Apoi,
să credem că Moartea este un opus al Vieții,

și nicidecum Viața acestei Existențe.

29) Printre Gânduri inflamate

Rătăcesc aiurea,
printre Gânduri inflamate,
de Iubire,
forțate de către Cimitirele de Cuvinte,
să bată necontenit,
la porțile spitalelor,
Inimilor de Pustiu,
pentru a fi vindecate,
de Durerile fără leac,
ale Fericirii,
deosebit de contagioase,
printre Disperările,
acestei Lumi de Apoi,
unde trebuie,
să ne interpretăm rolurile,
de Statui Vivante ale Absurdului,
cu măiestria impusă de către Destin,
pe scena scorojită,
a Non-Sensurilor Existenței.

30) Ogorul Supliciilor

Amintiri din Viitor zdrobite,
de plugurile Lacrimilor de Plumb,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ce ară praful stelelor căzătoare,
în care ne vom însămânța,
noua recoltă de Dureri,
ale Timpului crud și viclean,
care ne va fertiliza,
Ogorul Supliciilor,
cu resturile Eternităților de Clipe,
despre care Iluziile Vieții și Morții,
cred că ar înlătura dăunători,
ca Iubirea,
sau Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

31) Pe străzile prăfuite cu stelele căzătoare ale Durerii

Stropi perverși de Cunoaștere,
se preling pe fețele Morții,
atâtor Cimitire de Cuvinte,
încât nici Lacrimile de Plumb,
ale Inimilor de Vânt,
nu mai reușesc să le numere,
printre Eternitățile de Clipe,
spulberate de Furtunile Timpului,
pentru deliciul Iluziilor Vieții,
care le invită pe cele ale Fericirii,
la dansul nebun jucat de Moarte,
cu Lumea de Apoi,
a Statuilor Vivante ale Absurdului,
ale căror roluri le jucăm,
pe străzile prăfuite,
cu stelele căzătoare ale Durerii.

32) O Realitate pe care suntem obligați să o transformăm

Replici tăioase,
sparg carcasele Cimitirelor de Cuvinte,
ale Cioburilor de Clepsidre sparte,
pe fruntea Zilelor fără adăpost,
ale Cănilor de pustiu,
în care ne bem însetați,
Disperarea,
acestei Lumi de Apoi,
unde Cunoașterea,
este adevărata Imagine a Morții,
ce ne este redată,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ca fiind o Realitate,
pe care suntem obligați să o transformăm,
după scenariul scris,
pentru piesa de Teatru Absurd,
unde joacă Statuile Vivante,
care suntem noi.

33) La colțurile Eternităților de Clipe Moarte

Zarurile Gândurilor ne-au fost aruncate,
de către Inima de Pustiu,
a Unui Dumnezeu,
al Jocurilor de Noroc,
dansate pe Scena Supliciilor,
de către Cunoașterea,
ce este adevărata Imagine a Morții,
care ne joacă la ruleta,
unde pierdem de fiecare dată,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
pe care-l purtasem în buzunarele Viselor,
despre care nu știam că sunt rupte,
la costumele noastre,
de Sentimente ponosite,
purtate la spectacolul Statuilor Vivante,
pe care-l dăm,
pe la colțurile Eternităților de Clipe,
Moarte,
ucise de Timp,
pentru Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

34) Pe sârma ghimpată a Viselor deșarte și ruginite

Dansăm,
pe sârma ghimpată,
a Viselor deșarte și ruginite,
așezată pe gardurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
de către Destin,
ca să nu putem evada,
din noi înșine,
pe razele Luminii Divine,
care ne-ar dovedi,
cum Cunoașterea,
este o Imagine hidoasă a Morții,
fiindcă ne dezvăluie,
Durerea și Disperarea,
acestei Lumi de Apoi,
pe care Amintirile Viitorului nostru,
o vor nimici cu totul,
pentru a nu mai reuși vreodată
să ademenească și alte Suflete,
aflate pe Steaua Nemuririi.

35) Ziduri de nepătruns care se surpă

Razele Luminii Divine,
au fost transformate,
de Iluziile Vieții și Morții,
în Ziduri de nepătruns,
care se surpă,
în abisurile întunecate,
ale Sufletelor,
ca din ruinele acestora,
să clădească Catedrale de Dureri,
la care să ni se închine Genunchii,
Zilelor fără adăpost,
înecați în Lacrimile de Plumb,
ale Disperării,
și toatea acestea,
doar fiindcă,
vin să ne îmbrățișeze,
Inimile de Vânt,
care ne strivesc,
cu Pașii Singurătății,
pe străzile desfundate,
ale Destinelor.

36) A întins covorul roșu

Aripi de Flăcări,
ard Visele deșarte,
ale Lumii de Apoi,
a Non-Sensurilor Existenței,
din care Moartea,
își sculptează Cunoașterea,
după chipurile și asemănările,
Durerilor noastre,
pe care le rostim,
Cimitirelor de Cuvinte,
pe umerii cărora,
ne plângem Visele,
tot mai abătute,
care cerșesc câte o frântură,
de Liber Arbitru,
Iluzilor Vieții și Morții,
pentru a putea să respire prin el,
aerul neviciat,
al Amintirilor din Viitor,
dar sunt refuzate de fiecare dată,
pe motiv că Disperarea,
a întins covorul roșu,
de la porțile Deșertăciunii,

Absurdului.

37) Au desenat pe frunțile Disperărilor chipurile noastre

Oare de ce Destinul,
ne-a aruncat,
în vâltoarea Dansurilor,
încinse,
prin tigăile Apusurilor,
prăjite,
în Sângele stricat,
al Orizonturilor cadaverice,
ce așteaptă,
să fie înmormântate,
prin Cimitirele Cuvintelor,
pe care le rostim,
din inerție,
Amintirilor Viitorului,
despre care știm,
doar că sunt ale Cunoașterii,
care este adevărata Imagine,
a Morții,
spălată în fiecare Dimineață,

a Singurătății,
de Non-Sensurile Existenței,
ce au desenat,
pe frunțile Disperărilor,
chipurile noastre.

38) Săgețile Victoriilor

Așteptări zadarnice,
ne străpung Destinele,
cu săgețile Victoriilor,
tăiate din Cunoașterea,
ce este adevărata Imagine a Morții,
cu cioburile Clepsidrelor sparte,
din care ni se scurge,
nisipul Disperării,
inundând cu el,
plajele fără de sfârșit,
ale Durerilor,
pe care ne adorm,
Zilele fără adăpost,
în care ne locuiesc Speranțele.

39) Din ghearele Cunoașterii Durerii

Lasă-mi Îngerii Viselor,
să-ți îmbrățișeze Eternitatea,
pe aripile căreia,
ai apărut în Viața mea,
din această Lume de Apoi,
a Morții,
pe care ai dorit să o cunoști,
doar pentru a mă salva,
din ghearele Cunoașterii,
Durerii,
care poate fi citită,
numai de Timp,
pe fața plină cu Ridurile adânci,
ale Disperărilor,
care au nins,
cu Cimitire de Gânduri,
pe Depărtarea dintre mine și tine.

40) Flori sălbatice de Plumb

Vaze de Cer,
pline cu Flori sălbatice de Plumb,
dăruite de stelele căzătoare,
ale Iubirii,
sunt aranjate,
la ferestrele Privirilor rătăcite,
prin labirinturile Orizonturilor,
care ni se îneacă,
în Clepsidrele tot mai tăioase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care Zilele noastre fără adăpost,
își beau cănile de pustiu,
ale Zâmbetelor încleștate,
de Singurătate.

41) Moartea al cărei trup a devenit Cunoașterea noastră

Zâmbete înghețate,
în lava Gândurilor,
gata să erupă,
Focul Pustiului din Cuvintele,
vulcanilor Disperării,
al căror Destin,
se topește pe asfaltul Privirilor,
sub roțile grele ale Durerilor,
ce calcă apăsat,
Zebrele Binelui și Răului,
pentru a traversa cu noi,
Lumea de Apoi,
a Compromisurilor,
pe care le fac,
Non-Sensurile Existenței,
cu Moartea,
al cărei trup,
a devenit Cunoașterea noastră.

42) Printre coroanele funerare ale Cimitirelor de Cuvinte

Lanțuri de Vise,
atârnă greu la Tălpile de Plumb,
ale Cunoașterii,
ce este adevărata Imagine a Morții,
care ne privește,
printre coroanele funerare,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
cu ochelarii Disperării,
ale căror lentile disproporționate,
au devenit,
Icoanele Durerilor noastre,
prin care înțelegem Lumea de Apoi,
ce ne desparte de noi înșine,
pe străzile lipsite,
de propriul nostru Străin Subconștient,
rătăcit prin Nemărginirea,
din Adâncurile Sufletelor,
despre care nu vom auzi niciodată,
cât vom trăi cu Iluzia Vieții,
izvorâtă din Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,

al Nimănui.

43) Un șirag de Durere

Umbre de Amintiri,
ademenesc genunchii Răsăriturilor,
Singurătății,
la care ni se închină,
Fantomele Cuvintelor,
ce nu vor mai fi niciodată,
alături de noi,
în carnea și oasele,
Zilelor fără adăpost,
prin care au rămas să ne locuiască,
Inimile de Pustiu,
spălate cu Lacrimile de Vânt,
ale stelelor căzătoare,
din care Destinul,
și-a împletit un șirag,
de Durere,
pentru a-l așeza,
la gâtul Cântecului de Lebădă,
al Iubirii,
a cărei adresă,
s-a șters pentru totdeauna,
de pe străzile Privirilor noastre.

44) Necuprinsul Iluziilor

Te-am visat Iubire,
deși nu știu cum mai arăți,
înveșmântată în mantia,
Norilor cenușii ai Singurătății,
care-ți acoperă Lacrimile de Plumb,
ce ți se revarsă,
pe fața Cunoașterii noastre,
ce este adevărata Moarte,
care susține această,
Lume de Apoi,
pe care ne-au născut,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Predestinărilor,
provenite din Spargerea Totului Primordial,
în cioburile care au devenit Dumnezei,
ce-și reflectă fiecare în parte,
propriul Univers,
în care se oglindește,
Necuprinsul Iluziilor.

45) Martie

Frunze mistuite,
de dorul mugurilor,
în care ne-am înveșmântat,
Primăverile,
Luminii Divine,
a cărei lună Martie,
am așezat-o,
pe fruntea de cireș înflorit,
a Iubirii,
pe care am sărutat-o,
cu Eternitatea Clipei noastre,
răsfirată în părul spulberat,
al Speranțelor,
de Inimile de Vânt,
ce ne-au adus,
odată cu Furtunile de Sentimente,
Zilele fără adăpost,
ale Singurătății,
din care doar Moartea,
a mai rămas,
să își sculpteze,
chipul Fericirii.

46) Medalion de Vise

Fericire,
risipește-mi Voința,
pe tărâmurile tale,
înflorite cu Răsărituri,
pline de Lumină Divină,
din care să-mi sculptez,
Zâmbetul șăgalnic al Iubirii,
ce doresc să-l port,
ca Medalion de Vise,
la ferestrele Privirii tale,
pe care să o încadrez,
în Icoana Amintirilor din Viitor,
unde eram împreună,
dinainte de a fi,
această Lume de Apoi,
a Nimănui.

47) Ca să-ți dai seama

Ai îmbrăcat vreodată,
 Fericire,
 cămașa Morții de tine însuți?,
ca să-ți dai seama,
 ce pot simți Sufletele,
atunci când le sunt strivite,
Amintirile din Viitor,
ale Nemuririi,
 de Inimile de Plumb,
 ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le vor întrupa,
în propriile lor Pulsații,
prin care se zvâcnește Durerea,
ce ne ucide,
Eternitățile Clipelor,
la tălpile unui Timp,
ce ne măsoară,
 fiecare suflare de Disperare,
care este răsplătită,
cu porții cât mai îmbelșugate,
 de Absurd.

48) Sufletul Cunoașterii

Țărmuri pierdute,
în cănile de pustiu,
ale Singurătății,
pe care o bem,
în fiecare Dimineață,
pe terasa Gândurilor,
tot mai reci și indiferente,
prinse în hora Destinului,
în a cărui vâltoare,
mai intră și Depresiile,
Absurdului Carismatic,
de brațele căruia se ține Disperarea,
acestei Lumi de Apoi,
încarnate în Durere,
pentru a juca rolul,
Statuilor Vivante,
care ne este atribuit,
în cele din urmă nouă,
văzând cât de greu poate fi,
să lași Lacrimile de Plumb,
ale Deșertăciunii,
să-ți inunde Sufletul Cunoașterii,
care este adevărata Imagine a Morții.

49) Sângele Rugăciunilor

Ne închinăm,
la Altarele Disperărilor,
toate Non-Sensurile Existenței,
pe care suntem în stare,
să le ducem,
pe umerii propriilor,
Iluzii ale Vieții și Morții,
care ne rod Genunchii Viselor,
într-atât încât,
ni se scurge din ei,
tot Sângele Rugăciunilor,
din tendoanele rupte ale Speranțelor,
inundând cu el,
toate Răsăriturile Singurătății,
care ne-au mai rămas,
de dus către Nicăieri.

50) Ne mistuie Ființa îngenuncheată

Ni se topesc Cuvintele de Ceară,
ale Lumânărilor de Gânduri,
aprinse la catafalcul Speranțelor,
care nu mai sunt printre noi,
fiind conduse,
pe ultimul drum,
al Eternităților de Clipe,
pierdute în fumul dens,
al Disperării,
care ne sfințește,
Catedralele atâtor Dureri,
ce ne mistuie Ființa,
îngenuncheată,
pe pragurile de gheață,
ale Privirilor de Plumb,
ce aparțin acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui.

51) Nu mai au în cele din urmă să ne spună Nimic

Cascade de Vise,
se sfarmă în vâltorile,
 Zidurilor de Cuvinte,
în care ne spălăm,
 Privirile pierdute,
din buzunarele rupte ale Gândurilor,
tot mai reci și tăcute,
ce nu mai au,
 în cele din urmă,
 să ne spună Nimic,
pe străzile înfundate,
 de praful stelelor căzătoare,
ale Eternităților de Clipe,
ce nu se mai află printre noi,
să navigheze,
pe Sângele Răsăritului sau Apusurilor,
din atâtea Regăsiri,
 alături de noi înșine,
încât abia acum,

când realizăm că am rămas singuri,
pe Lumea de Apoi,
ne dăm seama,
că întreaga noastră Cunoaștere,
nu este altceva,
decât adevărata Imagine a Morții.

52) Lemnul arid al Gândurilor

Rădăcini uscate,
de Clipe amare,
încearcă să ne cuprindă,
Privirile descompuse,
ale Disperării,
pentru a da naștere,
din lemnul arid al Gândurilor,
mistuite prin deșerturile Durerii,
la noi Sicrie de Cuvinte,
în care să ne înmormântăm,
Inimile de Plumb,
pe care le găsim Întâmplător,
pe străzile cănilor de pusiu,
ale Speranțelor.

53) Sădite prin Sufletele noastre

Zodii fără Suflet,
ne îndeamnă,
să bem până la capăt,
Durerea,
Iluziilor Vieții și Morții,
din cănile de pustiu,
ale Învierii,
pe această Lume de Apoi,
clădită,
din țărâna Durerii Absurdului,
săpată,
cu unghiile Disperării,
adânc,
în Abisurile Viselor noastre,
răstignite,
pe lemnul rece și umed,
al Lacrimilor de Plumb,
sădite,
prin Sufletele noastre,
de Non-Sensurile Existenței.

54) Ghețurile Viselor

Resturi de Zâmbete,
zac aruncate,
prin șanțurile săpate,
de stelele căzătoare,
ale Durerii surde,
strigate de Marile Tăceri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Ghețurile Viselor,
își fac Oameni de Zăpadă,
cărora le dă Suflet,
prin Destinele noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
și-i pune să-și joace,
piesa unei Existențe,
străine de noi,
până ce se topesc,
la lumânările Speranțelor,
Nimănui.

55) Mi-e atât de frig de mine însumi

Mi-e atât de frig de mine însumi,
încât ascult cum plouă,
cu Moartea,
prelinsă mai apoi,
în șiroaie de Lacrimi de Plumb,
peste imensitatea Disperării,
acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui,
care se varsă prin Ridurile Timpului,
în Oceanul de Vise ale Durerilor,
pe care navigăm spre Nicăieri,
numărându-ne Zilele fără adăpost,
ale Destinului,
între pereții căruia,
am fost zidiți de vii,
drept ofrandă adusă,
Iluziilor Vieții și Morții,
la tălpile cărora ne mistuim,
până și ultima Urmă,
a unor Amintiri din Viitor,

înmormântate prin Cimitirele Cuvintelor,
pe care le rostim mereu Absurdului,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
în care ne-am întrupat,
Disperarea.

56) Calvarul pe care-l avem de îndurat

Roibi de Galxii,
ne calcă în copitele Nimicirii,
Zodiile triste și părăsite,
ale stelelor noastre căzătoare,
care ning viscolind,
peste Prăpastiile fără început și sfârșit,
ale Marilor noastre Tăceri,
izvorâte din Cimitirele de Priviri,
ale Zilelor fără adăpost,
ce ne-au fost predestinate de către Moarte,
să ne devină Adresele Disperării,
unei Lumi de Apoi,
clădită din Treptele Supliciilor,
care ne înalță către,
Calvarul,
pe care-l avem de îndurat,
pentru a ne mântui,
de Iluziile Vieții și Morții.

57) Calvarul Supliciilor

Nori de Întrebări,
încep să plouă cu Vise,
care atârnă din ce în ce mai greu,
peste Plumbul Cuvintelor,
la căpătâiurile cărora,
stau de veghe,
Răspunsurile de ceară,
care ne topesc,
prin Cunoașterea,
care este adevărata Imagine a Morții,
lumânărileAripilor de Îngeri,
ale Amintirilor din Viitor,
lăsându-ne să rătăcim,
prin Calvarul Supliciilor,
mult mai departe,
de Întruparea Binelui și Răului,
din noi înșine,
până ne pierdem de tot,
în pâcla Infernului,
despre care aflăm cu stupoare,
că este dedicat în totalitate,

construirii la nesfârșit,
a Paradisului,
unui Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care le-a săvârșit,
cu intenție față de noi.

58) Dans de Plumb

Să știi Iubire,
că atunci când ne țineam de mână,
Îngerii Fericirii,
și primăverile pline de flori,
ale Simțămintelor,
înmugureau prin Cuvintele noastre,
de Lumină Divină,
pe care le adresam Nesfârșirii,
din Inimile noastre,
de Adevăr Absolut,
prin care pulsa,
întreaga Binecuvântare a Nemuririi,
am căzut,
fără să înțelegem vreodată,
de ce?,
tăiați în Eternități de Clipe,
de cioburile unei Clepsidre a Întunericului,
care s-au transformat într-un Timp,
al Nimănui,

al cărui Dans de Plumb,
ne strivește și acum,
Visele,
transformate în Lacrimi de Vânt,
duse spre Nicăieri,
în această Lume de Apoi,
a Disperării.

59) Sperând în zadar să ajungem vreodată

Zidiți în cochiliile de cristal,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ne spargem Eternitățile Clipelor,
de pereții Zilelor fără adăpost,
la care am ajuns să ne închinăm,
ca la niște Icoane ale Iubirii,
cu genunchii Viselor adânciți,
în mocirla Iluziilor Vieții și Morții,
prin Durerea cărora,
înotăm pe umerii Disperării,
sperând în zadar să ajungem vreodată,
la Țărmurile Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient.

60) Ochii reci ai Zorilor

Pălmi de rădăcini,
ale Gândurilor,
vor să ne cuprindă,
Cunoașterea,
uitând că aceasta,
este adevărata Imagine a Morții,
pe care o spală zilnic,
gratiile Non-Sensurilor Existenței,
ce ne alcătuiesc Visele deșarte,
pe care le bem,
în Ochii reci ai Zorilor,
din cănile de pustiu,
ale Lacrimilor de Plumb,
pe care Fericirea,
nu a mai reușit să le ducă,
pe umerii Destinelor noastre,
la răspântia Orizonturilor,
dintre Bine și Rău.

61) Întrupările Disperărilor noastre

Suntem firimiturile,
Rămășagurilor Existențiale,
dintre Bine și Rău,
făcute la masa Jocurilor de Noroc,
ale Destinelor,
pe culorile unde vor cădea,
Întrupările Disperărilor noastre,
jucate la ruleta Deșertăciunilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
unde câștigă de fiecare dată,
Durerea,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Absurdului.

62) Frământăm aluatul Durerii

Ne-am închis Nasturii Zâmbetelor,
până la gulerul Suspinelor,
din care să nu poată ieși,
nici o Disperare,
ce ar vrea să ne părăsească Sufletele,
înecate în Oceanul fără de sfârșit,
al Deșertăciunilor,
în care Iluziile Vieții și Morții,
își spală tălpile Destinelor,
care ne-au furat prin Încarnare,
Libertatea de a fi noi înșine,
cei de dinainte de a fi,
această Lume de Apoi,
în care trebuie să frământăm,
aluatul Durerii,
pentru pâinea Plăcerilor,
din Paradisul unui Dumnezeu,
al Răzbunării și Urii,
față de Condiția Umană.

63) La tălpile Altarelor de Vise

Părul Zilelor fără adăpost,
spulberat de Lacrimile de Vânt,
ale Orizonturilor de ceară,
care ni se topesc,
peste Ochii Cerului de Cuvinte,
pe aripile căruia,
ne zboară Îngerii Speranțelor,
prăbușite la tălpile,
Altarelor de Vise,
ale Inimilor de Pustiu,
la care ni se roagă,
Genunchii Gândurilor,
ce nu se mai pot ridica,
din praful stelelor căzătoare,
ale Disperării.

64) De a rămâne mereu

Faleze de Noroc,
se surpă sub greutatea,
Valurilor de Plumb,
ale Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
își taie câte o felie,
pentru a o servi,
Distanțelor dintre mine și tine,
Iubire,
pe ploaia de sfârșit de Speranță,
a Disperării,
de a rămâne mereu,
aceleași Statui Vivante,
ale Absurdului,
Nimănui.

65) Sicriele Viselor

Zodii ale Zilelor fără adăpost,
ne îmbrățișează Marile Tăceri,
ale Destinului,
care se revarsă,
în Mormintele Cuvintelor,
spre care ne ducem Sicriele Viselor,
urmate de alaiurile funerare,
ale Eternităților de Clipe,
ce așteaptă,
tăcute și resemnate,
să se sacrifice pentru Timpul,
ce ne-a albit părul Amintirilor,
pe care-l mai strâng,
și acum Disperările,
într-un coc al Durerii.

66) A fi a Nimănui

Atunci când,
mi-ai răsfirat degetele,
Iubire,
pe fața schimonosită,
a Iluziilor Vieții și Morții,
am căzut adânc,
în prăpastia din mine însumi,
fără a mai reuși,
să redevin vreodată,
Sufletul Orizontului Nesfârșirii,
ce am fost,
undeva-cândva,
dincolo de Lumea aceasta de Apoi,
prin care Cimitirele noastre de Cuvinte,
umblă disperate,
să-și găsească un loc de veci,
în Inimile de Pustiu,
ale Absurdului,
unei Priviri,
ce se dovedește,
a fi a Nimănui.

67) Maluri de Vise surpate de Tristețe

Ne scurgem Dorințele,
printre maluri de Vise,
surpate de Tristețe,
în abisurile Marilor noastre Tăceri,
de unde ne strigă,
Străinul Subconștient,
Iubirea,
care ne însoțește Aripile de Înger,
ale Nemuririi,
despre care nu știm nici acum,
că se află în noi,
fiind atât de bine ascunse,
de Disperarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne este dăruită din belșug,
odată cu fiecare,
Eternitate de Clipă,
pe care o pierdem,
printre degetele Durerii,
acestei Lumi de Apoi.

68) Pe această Lume de Apoi a Efemerității

Plouă torențial,
cu Marile noastre Tăceri,
peste frunțile asudate,
ale Eternităților de Clipe,
de care ne rezemăm,
Iubirea,
spulberată într-adins,
de Lacrimile de Vânt,
ale Timpului,
Iluziilor Vieții și Morții,
care nu ne poate permite,
să ținem aprinsă,
Flacăra Nemuririi,
pe această Lume de Apoi,
a Efemerității.

69) Pe treptele Supliciilor

Zâmbete pierdute,
pe treptele Supliciilor,
atârnate de Aripile de Înger,
ale Zorilor izvorâți din Speranțe,
ce ar fi reușit să ne nască,
Fericirea,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
n-ar fi interzis purtarea ei,
sub acoperișurile tăiate,
de cioburile Clepsidrelor,
atâtor Zile fără adăpost,
care ne sprijină Timpul,
ce ne topește,
Privirile de ceară,
din Lumea de Apoi,
a Absurdului,
pe scena căreia,
suntem Statuile Vivante,
ce trebuie să ne jucăm,
rolurile Disperării.

70) Ochii Privirilor de Plumb ale Întrebărilor

Ferestre de Cer,
sparte de pietrele Îndoielilor,
aruncate de Iluziile Vieții și Morții,
în Ochii Privirilor de Plumb,
ale Întrebărilor,
care ne înconjoară,
în aglomerația Marilor Tăceri,
ale strigătelor surde,
pe care le aud Doar Disperările,
ascunse printre labirinturile,
Non-Sensurilor Existenței,
la țărmurile cărora,
își spală Tălpile,
murdare de Durere,
Destinele noastre.

71) Trupul Libertății mele

Ninge-mă Doamne,
cu Paradisul Tău,
doar dacă va face parte,
din trupul Libertății mele,
pe care să-l pot spăla,
cu Apa Eternității Tale,
de rănile provocate,
de Iluziile Vieții și Morții,
care l-au biciuit,
cu Inimile de Plumb,
ale Disperărilor,
după care l-au aruncat,
în brațele Zilelor fără adăpost,
pentru a dormi,
pe străzile prăfuite,
cu stele căzătoare,
ale Destinelor,
Nimănui.

72) Părul încâlcit al Frământărilor noastre

Non-Sensurile Existenței,
aruncă pe Țărâna Întrupărilor,
la fiecare naștere,
sămânța de Orgolii,
pe care să le împletească,
după ce vor răsări,
pe Orizonturile însângerate,
ale Singurătății,
în părul încâlcit,
al Frământărilor noastre,
prin aluatul tot mai dospit,
al Disperării,
pe care o servim la fiecare masă,
a Iluziilor Vieții și Morții.

73) Va muri și Moartea propriei Morți

Zori de Pustiu,
căzuți în Ochii de Cer,
ai Disperării,
care privesc adânc,
în truprile descompuse,
ale Cuvintelor,
care nu mai au nimic de spus,
Iubirii,
ce se reazămă înfrigurată,
de zidurile reci,
ale Zilelor fără adăpost,
care i-au promis,
că o vor traversa,
Zebra Binelui și Răului,
către celălalt mal,
al Iluziilor Vieții și Morții,
unde odată cu Moartea ei,
îi va muri și Moartea,
propriei Morți.

74) Moda Disperărilor

Suntem serviți,
cu Iluzii ale Vieții și Morții,
de toate culorile și mărimile,
pe care să le poarte,
Moda Disperărilor,
pe străzile deocheate,
ale Privirilor Goale,
pierdute prin Bordelurile de Cuvinte,
unde ni se prostituează,
Zilele fără adăpost,
ale Speranțelor,
tot mai îmbătrânite și neputincioase,
prin Catedralele Absurdului,
acestei Lumi de Apoi.

75) Simțim inconștient Neliniștea

Încă de la primul scâncet,
simțim inconștient Neliniștea,
Nașterii Păcatelor Originare,
odată cu noi înșine,
atunci când ne strigăm surd,
Marile Tăceri,
dintr-un Instinct al Neputinței,
de a ne opune într-un fel sau altul,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au și vândut,
încă de atunci,
Calvarului Disperării,
de a ne căuta mereu propriul Sine,
fără însă să-l mai găsim vreodată,
cât timp vom respira,
 Durerea acestei Lumi de Apoi,
a Absurdului.

76) O legendă suburbană

Străzi desfundate de Riduri,
rătăcite prin Inimile de Pustiu,
ale Gândurilor de Plumb,
care ne apasă și acum,
Aripile de Înger,
ale Speranțelor de care ne-am frânt,
Amintirile din Viitorul,
pe care nu-l vom zări Niciodată,
pe această lume de Apoi,
a Disperării,
și despre care,
Iluziile Vieții și Morții,
ne-au povestit,
că este o legendă suburbană,
a Străinului Subconștient,
spusă unei Beții,
ale Mormintelor de Cuvinte,
în care suntem nevoiți,
să ne îngropăm,
Eternitățile Clipelor.

77) Propria noastră Moarte moare odată cu Trupul Durerilor

Căutăm o Viață întreagă,
Sensul Morții,
pentru a-l descoperi,
doar atunci când murim,
și înțelegem,
că propria noastră Moarte,
moare,
odată cu trupul Durerilor,
clădit ca atare,
de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
care nu s-au mai putut opune,
Focului Sacru,
al Iubirii,
ce ne-a așteptat mereu,
alături de Străinul Subconștient,
lovit de Furtunile apocaliptice,
ale stelelor căzătoare,
din Privirile răscolitoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul

să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul

”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general,

dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale

lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul

inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă

că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să

ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe

multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La

măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general,

„granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu

din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul

lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să

suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic

îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe

rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi

peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013

- Libertate Freedom2013
- Cugetări esenţiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.

- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality- Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic – Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zilele fără adăpost ale Absurdului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele* PsychoApocalipsa *şi* Exodus *urmând să*

apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu 2004- 2006

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-poeme filosofice-